

Sygn. akt III KZ 87/16

POSTANOWIENIE

Dnia 18 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Sądaj

w sprawie Ł. D.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 18 stycznia 2017 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Odwoławczego Sądu Okręgowego w G. z dnia 31 sierpnia 2016r., sygn. akt V Ka (...), odmawiające przyjęcia wniosku skazanego z dnia 5 sierpnia 2016r. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 czerwca 2016 r.,

na podstawie art. 530 § 3 k.p.k.

postanowił:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem odmówiono przyjęcia wniosku skazanego Ł. D. o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wskazanego powyżej wyroku. Podstawą do wydania tego rozstrzygnięcia było stwierdzenie, że składający wniosek przekroczył ustawowy termin. Zarządzenie to zakwestionowane zostało przez skazanego, który podniósł w zażaleniu, że wniosek złożył w terminie oraz uzupełnił jego braki formalne, a „brak złożenia takiego wniosku przez obrońcę nie może stanowić winy po jego stronie”; ponadto wskazał na naruszenie przepisów procesowych wyrażające się w „odmowie wydania z urzędu wyroku Sądu II instancji i jego uzasadnienia w sytuacji, gdy istnieje taki obowiązek”, co uznał za pozbawienie go „prawa do obrony i wniesienia skargi kasacyjnej”. Zwracając się o

przyznanie obrońcy z urzędu w niniejszym postępowaniu wniósł w konsekwencji o uchylenie zaskarżonego zarządzenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie mogło zostać merytorycznie rozpoznane.

Dla przejrzystości motywów wyrażonego w części dyspozytywnej rozstrzygnięcia celowym jest przedstawienie aktywności procesowej skazanego, mającej miejsce po wydaniu wyroku przez Sąd drugiej instancji oraz związanych z nią decyzji podejmowanych przez przewodniczącego lub upoważnionego sędziego.

Rozprawa apelacyjna, w której Ł. D. uczestniczył osobiście wraz z obrońcą z wyboru odbyła się w dniu 21 czerwca 2016 r. Po ogłoszeniu wyroku i z uwagi na jego treść (zmiana w części dotyczącej orzeczenia o karze, utrzymanie w mocy w pozostałym zakresie) strony zostały poinformowane o trybie sporządzenia jego pisemnego uzasadnienia. Skazany w dniu 24 czerwca 2016 r. w ustawowym terminie liczonym od daty ogłoszenia wyroku złożył wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie jego uzasadnienia. Jednakże we wniosku tym stwierdzono istnienie braku formalnego, polegającego na niewskazaniu zakresu żądanego uzasadnienia, jak tego wymagał art. 422 § 2 k.p.k. Skazany w trybie art. 120 § 1 k.p.k. został wezwany do uzupełnienia swojego wniosku w terminie siedmiu dni od daty otrzymania wezwania ze stosownym pouczeniem (zarządzenie z dnia 29 czerwca 2016 r.). Zarządzenie to zostało mu doręczone osobiście w dniu 5 lipca 2016 r. Przedmiotowy brak jednak uzupełniony nie został, co skutkowało wydaniem zarządzenia z dnia 26 lipca 2016 r. o odmowie przyjęcia wniosku. Tego zarządzenia skazany już nie odebrał, choć miało miejsce jego dwukrotne awizowanie (2 i 10 sierpnia 2016 r.), po czym na podstawie art. 139 k.p.k. w dniu 21 sierpnia 2016r. zostało ono uznane za doręczone. Ł. D. nie był w tym czasie pozbawiony wolności, co nastąpiło dopiero w dniu 1 września 2016 r. Zarządzenie stało się zatem prawomocne.

W dniu 5 sierpnia 2016 r. (data nadania w urzędzie pocztowym) skazany złożył do Sądu Okręgowego w G. pismo zatytułowane "wniosek", w którym domagał się „przesłania mu pisemnego uzasadnienia” wyroku wskazując, że „ma dotyczyć całości wyroku”. W odniesieniu do tego pisma, potraktowanego jako kolejny wniosek o doręczenie uzasadnienia, wydane zostało ponowne (zaskarżone

obecnie) zarządzenie, mocą którego odmówiono jego przyjęcia wobec stwierdzenia, że złożone zostało po terminie.

Z przedstawionej powyżej sekwencji poszczególnych czynności procesowych jasno wynika, że skazany, będąc wezwanym do uzupełnienia braków złożonego wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 21 czerwca 2016 r., z tej powinności się nie wywiązał. Skutkiem powyższego było wydanie zarządzenia z dnia 26 lipca 2016 r. o odmowie przyjęcia wniosku, od którego nie wniesiono środka odwoławczego i które stało się tym samym prawomocne.

Oczywistą konsekwencją tej prawomocności był brak możliwości dalszego inicjowania przez skazanego postępowania przedkasacyjnego - droga do składania kolejnych pism procesowych, w których skazany domagałby się doręczenia uzasadnienia wyroku, pozostawała zamknięta. Zatem pismo złożone w dniu 5 sierpnia 2016r. nie powinno – jak miało to miejsce – implikować wydania kolejnego rozstrzygnięcia procesowego. Jediną adekwatną formą reakcji pozostawała droga administracyjna – poinformowanie przez przewodniczącego (lub uprawniony podmiot – art. 93 § 2 k.p.k.) o przyczynach nieskuteczności kolejnego wniosku, pozwalająca uniknąć podejmowania czynności procesowych wbrew zasadzie *ne bis in idem* (por. postanowienia Sądu Najwyższego np. z dnia 14 czerwca 2013 r., IV KZ 30/13).

W tym stanie rzeczy wniesione zażalenie należało pozostawić bez rozpoznania.

r.g.